

J I Ž A N

*JOŽINŮV TRAMPSKÝ OBČASNÍK
JEN PRO VLASTNÍ POTŘEBU
Neprodejné Nepřeposílatelné*

JIŽAN

Jožinův trampský občasník
Neprodejné Nepřeposílatelné
č. 104 Únor 2026

Ahoj kamarádi
trampové, čundráci a milovníci
přírody.

Tak tu máme další měsíc zimy, klidu a prodlužujících se dnů, ale už i čekání na jaro. Vždyť ten dlouhý zástup chladných měsíců už brnká na nervy i skalním optimistům. Ale moc nejásejte. Tento měsíc ještě není zbaven svého ledového zajetí. Zbytečně pranostiky neříkají, že i když v bílém únoru pole sílí, příroda stále dřímá a venku je nevlídno. Ještě stále mohou přijít kruté mrazy. Zakletí, do kterých jsou lesy spoutány, je možná dílem samotné zimní královny Kristýny, známé též jako Morana a jejich pomocníků jako je třeba Ledovír, nebezpečný elementár ukrývající se v mrazivém větru

a sněhových poryvech. Ten, co dokáže proměnit cesty v ledové plochy a vytvořit neproniknutelné bariéry a zmrazit vše, co se mu dostane do cesty. Jeho přítomnost ohrožuje v lesích rovnováhu protože v nich blokuje přístup ke zdrojům a brání všem v něm klidně žít. A Ledovír není jediný, jsou tu i další, kteří Kristýně – Moraně pomáhají šířit zlo.

Mezi těmi temnými stíny jsou i bytosti, které šíří husté mlhy skrývající nebezpečné pasti, mlhy, které zcela zatemní lesní cesty, takže se mnohý ztratí. Ze stromů vysávají životní sílu a jejich temná magie ohrožuje zdraví lesa. Řadí i divocí elementárové větrů, kteří strhávají

ptačí hnízda, lámou větve zasévají paniku a ničí klid. A k neposledním v řadách přísluhovačů jsou i elementy bahna a vody, které mění cesty v neprostupné bažiny. Ukryty v blátě skrývají stopy, takže je téměř nemožné najít cestu dál. Možná by se mohlo zdát, že za takových podmínek toho není při zimních toulkách tolik k vidění, ale opak bývá mnohdy pravdou. Právě zima může být takovým ideálním obdobím pro pozorování a zkoumání. V lesích najdou opravdové ticho všichni to, co chtějí utéct z měst za kombinací klidu a čisté přírody a útočiště tam najdou samozřejmě i milovníci sněhu.

Když si na to tak vzpomínám, jsem rád, že jsem mohl prožít opravdové zimy. Sníh tehdy

vydržel celé dny. Ne, že ráno napadalo a večer už nebyl. Bývalo to drsné, ale z ničeho se nedělala kovbojka. Dnes, jak spadnou teploty do mínusu, se vám může zdát, že přichází doba ledová a lidi šílí, že všichni zmrznou. Dech se měnil v obláčky páry, ale pořád to nebyl extrém. Jen pořádná zima. A přitom jsme jako děcka běhali venku a vůbec nám to nepřišlo. Štípalo to do tváří, měli jsme omrzlé nosy, ale nikdo nic neřešil. Žádná panika a výstrahy, prostě zima a jako hrozbu pro lidstvo to nikdo neviděl. Vzpomínáte, jak jsme si balili nohy do novin než jsme vůbec vlezli do bot? Dobře se obléct bylo samozřejmostí. Nesměla chybět ani šála a čepice, která vždycky tak kousala. Auta jezdily nebo taky ne. Tak jednoduché to bylo a nám to bylo fuk. Možná jsme byli o něco odolnější. Dnes máme termo oblečení, vyhřívaná auta, topení v MHD,

ale opravdové zimě jsme asi odvykli čelit. Ale proč to píšu? Co z toho plyne? Vůbec nic, každá doba má svoje. A tak vlastně jen s trochou lásky a nostalgie vzpomínám na tu svou.

Všechny roční období mají stejně svůj jasný řád. Nebojte se, to jaro nakonec přijde... i když pozvolna. Nejdřív bláto, pak sněženky, studená rána, a i to sluníčko, i když nepatrně, bude přece jen víc hřát. Zatím ten chladný vánek ještě není ten jarní, ještě s sebou nese zbytky zimních nocí. Ale stejně už se

nemohu dočkat chvíle, kdy mé fousy ráno pošimrá svěží vítr a les mi s přiletem prvních zpěvných ptáků začne zase šeptat do ucha...

OSOBNOSTI TRAMPINGU

VÁŽENÍ KAMARÁDI. Chtěl bych vás tímto upozornit, že vyšla kniha kamaráda Jiřího Freda Jedličky a kamarádů s názvem *OSOBNOSTI TRAMPINGU*, ve které se představí sto osobností z tramského života.

Kniha stojí 349,- Kč + poštovné a objednat si ji můžete na adrese jirka.fred@seznam.cz

Křest knihy proběhne na tramském setkání 7.3. 2026 v Bělči nad Orlicí na táboře Jana Ámose Komenského. Ptáte se na program? V pátek proběhne tradiční zpívání, v sobotu dopoledne se vám pak naskýtá možnost návštěvy Tramského muzea v Doudlebech n. Orlicí či blízkých osad. Od 14.00 pak proběhne oficiální program, kde bude pokřtěna kniha a rovněž

představení kamarádi – osobnosti, kteří se osobně zúčastní. Nebudou samozřejmě chybět hudební vystoupení i závěrečná zpívání. Po celou dobu konání bude k dispozici pitný režim a hořící „buřták.“

Ubytování je možné od pátku od 14.00 hodin do neděle a zarezervovat si je můžete na kontaktu Tom Frčí tel. 773542168 nebo e-mailem na tom.frky@gmail.com

Platí se lůžko, ne chatka, jednotná cena 250,- Kč/noc včetně lůžkovin (+ 15,- Kč/den poplatek obci). V případě, že se lůžkoviny nepoužijí, je možná sleva. Všechny chatky jsou elektrifikovány s možností topení. V místní klubovně je k dispozici lednice, varná konvice či mikrovlnka. Pozor – v tábořišti není restaurace, pouze táborová jídelna... je zde ovšem možnost využít plné penze za 390,- Kč nebo jednotlivé pokrmy za dílčí ceny (toto prosím nahlásit při rezervaci ubytování Frčímu). Rezervace i ubytování jsou platné po potvrzovací zprávě.

Na akci, i když bohužel jen pro zvané, vás zve

TRAMPSKÉ MUZEUM

VÁNOČNÍ DOUBRAVKA

scházejí kamarádi k zimnímu táboření.

S písničkou na rtech poklábosení se loučí se starým rokem a s vírou v ten

Tam, kde si Železné hory podávají ruku s Vysočinou, je úžasný kraj. Na stezkách kaňonu říčky Doubravky i pod převísem Veselé skály, se tradičně na sklonku roku

nový plánují další akce. V sedle skal se nechají ukolébat zurčením říčky a nad pavučinou větvení nechají plynout řeku hvězdnou, plnou nekonečna, snů, zázraků, naděje, tajemství...

Tak to bylo i na zimním slunovratu na výše jmenované říčce.

JIŘČA

Z LODNÍHO DENÍKU aneb POPRVÉ NA ŘECE

13. část vypravování starých říčních vlků o jejich trudných začátcích v letech šedesátých minulého století. Navazujeme v místech, kde minule vyprávění skončilo...

... A co nyní dělat? Do večera je ještě dlouho a tak jdeme ke Kozlovskému potoku u jeho ústí do Vltavy bývalo vaziště vorů. Na okraji lesa se na louce krčí stará „Bejbina“ a před prostornými stany si městská rodinka chystá večeři. Mají tu dokonce stůl a lavičky na kůlech. Zřejmě tady tráví dovolenou svým způsobem.

Stojíme ve stínu lesa na oblých kamenech a provádíme ve zdejší krásně čisté vodě potoka úplnou hygienickou očišť. Je to příjemné osvěžení. Voníme mýdlem a zubní pastou a naše těla jen září čistotou. Děvčata provádí svou očišť poněkud dále, skryta před zvědavými zraky skálou a houštinami. Naše pokusy dostat se nenápadně do jejich blízkosti a zvěčnit jejich úsilí na filmový pásek ztroskotaly na jejich nebývalé obezřetnosti. A slunce stále ještě pokukuje po naší planince a nahlíží do otevřených stanů. Jen ať je pěkně vyhřeje. Samo ukojí svou zvědavost a nám připraví teplé bydlení na noc.

Za chvíli praská ohýnek a Karel zase začíná předvádět své kuchařské umění. Čochtá cosi v kotlících a máme obavy, aby se to dalo jíst. Postupně jsme však dostávali hlad a vůně od ohniště ho stále více podporovala. Když nás pak Karel svolal k večeři, košem jsme mu dát nemohli. A nežli jsme za blahosklonného uznání vylízali nádobí tak, že odpadlo jeho velké mytí, padl na stráž večer. Přišel nezvykle rychle nebo, což je pravděpodobnější, byli jsme tak zaujato jídlem, že jsme přehlédli jak se stmívá. A my potřebujeme dříví na táborák...

Hned jsme všichni začali pátrat po přilehlých stráních a dalo nám to pěknou fušku, než jsme sehnali palivo na alespoň docela malý táboráček. Tma již pořádně zhoustla a zase něco – zapomněli jsme, že na uvaření čaje je také zapotřebí vody. Jak tak uvažujeme kam pro ni asi dojít, ozývá se nebojácně malý Radim: „Strejdo, pojď, já tě dovedu ke studánce...“ Svítím baterkou na cestu, protože už je hodnou chvíli pořádná tma a můj průvodce se mne drží za ruku jako klíště.

„Nebojíš se?“ ptám se ho.

„Nebojím,“ odpovídá přiškrčeným hláskem, ale ruku mi tiskne ještě pevněji, „už jsme tu, tuhle v křoví je studánka,“ ukazuje na olšové křoví a tak se za okamžik vracíme s životadárnou tekutinou. Cesta zpět se mi již zdá kratší. Když se blížíme k chatám, probleskuje nám vstříc mezi stromy rudá záře ohně z našeho tábořiště. To už si můj průvodce radostně povyskočil, pustil se mne a s hlasitým povídáním o tom jak jsme hledali vodu pospíchá mezi své nové kamarády.

Po chvíli už to kotlíku bublá a syčí a vzduchem se line vůně čajové směsi nastavená jehličím a popelem poletujícím z ohniště. Jsme již zvyklí na tu prazvláštní natrpklou chuť čundráckého čaje, bez něhož se nemůže obejít žádné ráno, žádný večer.

„Vážení, mám nápad,“ poutá naši pozornost náš vrchní kuchař Karel. „Chleba je, česnek je, sůl se najde, sádlo jsme nějaké ušetřili,... no, nic vám to neříká?

„Topinky,“ zajásal Franta jakoby rozlouskl bůhvíjaký hlavolam. „Bude se zase baštit!“

A najednou jsme všichni na ty topinky dostali obrovskou chuť. Naši malí hosté jsou upoutáni a tuze zvědaví co to po takovém jáсотu bude za zázrak. Každý svůj krajíček napichuje na klacík... i ten prvňáček se svou starší kamarádkou se přidali. Je to taková zvláštní pohoda, je v tom i kus kouzla když nad žhavým popelem a řežavými uhlíky opékáme svůj vonící chléb. Sedíme, ležíme, každý jak se mu zrovna hodí. A když nezakusujeme do křupavé topinky, jsou to pro všechny hotové hody. A jak vidíme, zcela jistě i pro ta dvě malá děvčata, která byla nějak uchváćena a nechtějí se od nás ani hnout, i když je již dosti pozdě.

„Žádní čundráni nebyli tak hodní,“ splácejí svůj vděk po svém, dětsky prostou větíčkou a my jim rádi věříme. Proč také ne? Ušmudlaní ukusují své krajíčky, když pro ně přicházejí rodiče. Ale kdepak jít nechutě, ani nápad. Prý ještě chvíli, že přijdou sami, že si tu popovídáme a že se jim u ohýnku líbí. Ujišťujeme rodiče, že za chvíli pošleme děti domů a tak tu mohou ještě chvíli zůstat. Stejně už mi po chvíli Radim začíná podřimovat v náručí a tak ho odnáším do chaty. Stále se nechce jít spát a začíná se projevovat žízeň po topinkách.

„Aspoň kdyby trochu toho čaje zůstalo,“ bručí Ela a Jiřka nenabízí, že Karel tedy ještě nějaký udělá. Celkem snadno slibuje to, co má udělat druhý. Ale tu už se můžeme před holkama vytáhnout... a zatímco Franta kluše dolů ze stráně pro vychlazený ryzlink, my zatím mlsně pomlaskáváme. Tak byly zabity dvě mouchy jednou ranou.

Uhasíme žízeň a oslavíme tím i rozloučení sb Pavlem a Pokynem, kterým již končí dovolená a zítra se vydají neposlední kousek cesty do Týna sami, jen na kajaku.

Tak parto, na zdraví!“ přitukáváme si rozmanitým nádobím, které jsme mezi naším haraburdím objevili. Měsíc je v úplňku a nám je dobře. Z ohýnku žhnou jen rudé uhlíky a Slávka neoddolatelně láká měsíční noc k projížďce po stříbrem zalité řece. Od Kozlovského potoka se nesou drnkavé tóny mandolíny a hrdinný tenor kteréhosi výletníků se táhlými výškami zařezává do nočního ticha. Slávek jde dolů k lodím a za ním odchází na noční procházku Franta se Zdenou. Začínáme podléhat kouzelným svodům dnešní noci a za chvíli je tábořiště temné a opuštěné.

Řeka je tichá a velebná. Na její hladině se zrcadlí stříbrný pecen úplňku a kanoe se Slávkem se s jemným pohupováním tiše vzdaluje od břehu. Pádluje tiše, zvolna a opatrně, snad aby nerušil ticho noci nebo jen proto, aby dokázal plout neslyšně? Ale daří se mu to a pěkně se posunuje proti proudu. A jak to vypadá, chce asi konkurovat zpěvákovi ze sousedství. Nějak se mu ale krátí dech – inu pádlovat a zpívat, to chce přinejmenším trochu tréninku na vzduchu a ne vysedávat po hospodách.

Asi ho to již omrzelo a chce se vrátit, protože ho není již slyšet. Jdeme také zpátky a chceme na něj počkat, ale jak je možné, že je již zpátky? A on stejně udiveně vysvětluje, že je to asi tím, že při zpívání vodu jen hladil a tak ho to asi sneslo dolů. Ještě, že ho to nesneslo níže, měl by před spaním rozcvíčku. A tak společně scházíme dolů ke stanům a protože se již nikomu nechce dále povídat, zalézáme do stanů.

12. srpna – sobota

Po tom dlouhém nocování jsme si rádi i trochu déle pospali. Ne však všichni.

Pavel s Pakynem, kteří dnes budou pokračovat sami, si přivstali a děvčatům na rozloučenou provedli malý žertík. Ty měly včera velké prádlo a to se nyní skví v celé své nádheře rozvěšeno po keřích, kousek před stany. Zvlášť pěkně se vyjímá ověšený smrček. Samozřejmě, že se to neobešlo klidně, ale ty nadávky byly dnes nějaké něžné.

A zase modré nebe a zlaté slunce. Dnes je tedy sobota. Tak už jsme celý týden na cestách. Bože, to to uteklo. Jen aby pro ten zbývajících čas vydrželo počasí.

Kluci jsou již netrpěliví a nejraději by už vyrazili. Však také hned po trochu pozdní snídani dostávají nějaké zbylé konzervy (aby nemuseli cestou po žebrotě), odnášejí si své saky paky dolů do kajaku a vzápětí vyráží. Halasné „AHOJ!“ se nese po hladině a to bylo veškeré rozloučení. Kajak s nimi rychle zdolává klidnou hladinu a brzy nám mizí krytí stromy na břehu „purkarecké vodní nádrže.“

Stréc SLÁVEK

NOVOROČNÍ SLONOVEC

+++++

+++++

+++++

KDYŽ SEVER VÁLČIL S JIHEM

Mezi ztráty vojska na obou stranách lze mimo jiné započítat i vojáky zajaté, i když tito (mohu-li to tak říci) mnohdy mohli závidět svým padlým druhům. Ptáte se proč? Příčina byla jednoduchá. Bylo to prostě proto, že zajatecké tábory – a to na obou stranách – velmi často připomínaly peklo na zemi a ze všech si zřejmě nejhorší pověst vysloužil konfедераční lágr v Andersonville, místo, kde armáda Konfederace nechala zemřít na 13000 severanských vojáků. Fotografie odtud bez nadsázky připomínají Osvětim.

<https://www.youtube.com/watch?v=vnOzFPwO9Ro>

Oficiální název tábora zněl Camp Sumter. Byl postaven na špatném místě, nebyl dostatek stanů, ošacení a hlavně jídla. Latríny se nacházely v bezprostřední blízkosti zdroje pitné vody, což zapříčinilo vypuknutí úplavice. Velitelem tohoto pekla na zemi, které mělo původně pojmut 8 000 zajatců, ale nakonec jich sem nacpali neuvěřitelných 32 000, byl kpt. Henry Wirz. Ten sice marně bombardoval své nadřízené žádostmi aby bylo táboru odlehčeno, ale příslušné úřady byly hluché a tak byl nakonec, jako jeden z mála a vlastně i pro neschopnost svých nadřízených, Wirz po válce popraven pro válečné zločiny.

Tábory Unie ovšem mnohdy nebyly o mnoho lepší. Také tam se umíralo hladu a vězni bylo vražděni dozorcí. Protože ale byly většinou lépe zásobeny, za většinu excesů mohl hlavně hlídající personál a jeho nadřízení. Federální strážci věřili, že jejich spolubojovníci jsou v obdobných táborech Jižanů také mučeni a proto chtěli, aby rebelové snášeli stejné podmínky. Navíc strážní službu většinou vykonávali muži, kterým se díky protekci nebo úplatkům podařilo vyhnout vojenské službě na bojišti a svou vojenskou povinnost si kroutili zde. Svojí „statečnost“ si pak

vybíjeli na bezbranných vězních.

Během války se do zajateckých táborů dostalo na 426 000 vojáků obou stran. Dalších skoro půl milionu Jižanů bylo zajato v posledních dnech války, ale ti byli záhy propuštěni. V přepočtu by se ale dalo říci, že v táborech bylo asi 21 000 federálů, leč Jižanů zhruba 10x více.

Do r. 1863 byly podmínky v táborech celkem snesitelné, protože obě strany si ještě zajaté vojáky vyměňovaly. Například –

zajetí více než tisíce vojáků Unie po bitvě u Bull Runu vytvořilo impuls pro veřejný tlak na provádění formální výměny vězňů a Kongres vyzval k nastavení parametrů pro tyto výměny. Generálové obou stran se začali činit, většinou ale neúspěšně, o pokusy o

vypracování takové dohody. Příkladem by mohl být červenec 1862, kdy se generálové Dix a Hill setkali u řeky James a dospěli k dohodě podle níž byla všem vojákům přidělena výměnná hodnota, založená na jejich hodnosti: obyčejní vojáci byli vyměňováni jeden za jednoho, kaprálové a seržanti za dva, poručíci měli cenu čtyř a kapitáni šesti osob. Plukovníci už se vyměňovali za 15 vojáků, brigádní generál za 20 – 40 a velící důstojník měl dokonce cenu šedesáti. Podobné to bylo třeba i v námořnictvu.

Takové výměny byly prováděny za účelem zmírnění problémů a nákladů spojených s vydržováním zajatců. Ačkoliv neexistovala formální dohoda výměny vězňů, tyto obvykle probíhaly vždy v důsledku dohody mezi veliteli a to bezprostředně po bitvě. Tyto dohody úřady většinou mlčky tolerovaly. K oficiálním výměnám docházelo jen výjimečně, ale občas se to přece jen stávalo.

Zlom nastal v r. 1863, když Lincoln vyzval k zařazení černých vojáků, většinou otroků uprchlých z jižanských plantáží, do služeb Unie. To vzápětí u presidenta Konfederace Jeffersona Davise vyvolalo prohlášení „podle něhož by k výměně černých vojáků, ani jejich důstojníků, již nedocházelo. Kongres Konfederace pak v květnu 1863 tuto rezoluci schválil a Jižané odmítli přiznávat zajatým černochům stejná práva jako měli bílí zajatci Unie.

Recipročně Lincoln vydal příkaz o zákazu dalších výměn a to bohužel způsobilo, že Unie rovněž začala odmítat oficiální dohody na toto téma. Svou roli v tom sehrála i skutečnost, že americká vláda trvale odmítala uznat konfедераční státy jako platnou vládní jednotku a byla zde obava, že uzavření jakékoliv formální dohody by mohlo být považováno za legitimizaci Konfederace. Výměny pak byly

zastaveny a chycení vojáci obou stran byli vystaveni hrozivým a nehumánním podmínkám věznic a byli nuceni dožít válku v táborech, kde pro ně nastaly zlé časy. I Grant si nakonec uvědomil, že Unie má daleko větší lidský potenciál a případné dohody pro ni nejsou výhodné. On mohl své vojáky poměrně rychle nahradit, kdežto rebelové ne.

Konfederace držela své zajatce většinou v těžko přístupných oblastech, kam vedlo jen málo cest což mělo ztížit možnost útěků a logicky i omezit počty strážných, kteří by jinak

chyběli na frontě. I zde strážní službu většinou vykonávali starší muži nebo váleční invalidé, někdy i mladí kluci. Ti na zajatce koukali jako na vrahy a podle toho se k nim i chovali. Sami měli málo jídla a tak rozkrádali zajatecké příděly. Tato odlehlá místa byla navíc špatně zásobovatelná a vyskytovaly se tu i nemoci. Blokáda, nedostatek pracovních sil, ale i barbarské ničení země federálními vojsky (Sherman), to vše působilo rebelům stále větší potíže a tak mnoho zajatců umíralo i hladu. Stejně to bylo i s lékařskou péčí. Jižané měli nedostatek léků i pro vlastní vojáky a zajatci tak byli až na posledním místě.

Faktem ale je, že i zajatecké tábory Konfederace se často lišily. Nezáleželo ani tak na jejich umístění, ale také na tom, kdo táboru velel. Byly tábory kde mohli zajatci pracovat na polích a získávat tam jídlo a jejich sruby byly postaveny nedaleko zdroje čerstvé vody takže nedocházelo k infekcím.

Jiní velitelé zabraňovali strážným, aby rozkrádali už tak hubené příděly a nedovolovali násilnosti. Takový byl třeba velký tábor Stockade v Texasu kde byla jen minimální úmrtnost.

Nejhorší pověst mezi federálními tábory bylo vězení u řeky Chemung, kde velel plk. William Hoffman, což byl sadista a zloděj, který potraviny prodával za směšnou cenu překupníkům. Oblečení poskytnuté na začátku zimy zakázal Hoffman vydávat a zajatci je dostali až v létě. Deku dostalo jen 10% rebelů, jídlo bylo vydáváno zkažené. Překupníkům prodával rovněž léky, ostatně vězni se báli k lékařům chodit – jeden z nich rád prohlašoval, že zabil víc Jižanů než vojáci na frontě. Dovolovali, aby se na vězně chodili dívat občané města, kteří si za mírný poplatek mohli vybrat „svého“ rebela, kterého před jejich zraky dozorci zmlátili do bezvědomí. Není divu, že úmrtnost v tomto táboře dosáhla až 25%, což bylo nejvíce ze všech zajateckých lágrů Unie. Po válce se Hoffman chlubil, že státu ušetřil 2 miliony dolarů přidělených na chod tábora a byl dokonce za své věrné služby povýšen na generála...!!!

INTERPORTA ŽIJE DÁL

Na sklonku loňského roku se na pozvání vedení Interporty, zejména Jindry Šrejbera, sjeli do Ústí nad Labem příznivci této druhé portovní linie na příjemné přátelské posezení s bohatým pohoštěním a koncertním zpestřením. Navzdory výhrůžkám o

INTERPORTA

úspěšné hudební dráze.

Kromě jiného se na ústeckém setkání objevili i hosté z Polska, zástupci polského soutěžního hudebního festivalu KROPKA, postaveném na předkolech v obcích, potom v krajských kolech a nakonec celostátním finále s mezinárodní účastí. Koná se vždy třetí víkend v červenci v lesním divadle v Glucholazích a je v Polsku velmi populární. Mimo

jiné také proto, že je zde vstup nejednotlivé koncerty zcela zdarma. Žánrově je blízký Portě a čeští muzikanti zde mají své trvalé místo. Vítězové z prvního a druhého stupínku pak mají zajištěné vystupování na ústecké Interportě.

Účast na koncertě, připravovaném nejen pro účastníky ústeckého setkání, nebyla zcela valná, ale posluchači si ho i tak užili. Zahajovala čtyřčlenná Nová sekce se dvěma kytarami, banjem a mandolínou, s přemýšlivými vtipnými

texty, humorným slovním doprovodem a znělým hlasem zpěváka Tomáše. Následující místní Amazonka Trio vsadila na autorský folk s dobrými nápady, ale už méně dobrým textovým zpracováním. Ale pravdou je, že v sessionovém posezení po koncertním vystoupení byli tihle muzikanti

nevyčerpatelnou studnicí známých a odpichových písniček. A jako poslední se na pódiu objevili Brontosauři Revival, jejichž repertoár je postavený na písničkách bratrů Nedvědových.

Nejvíce jsme si ale užili při sessionu, který trval přes půlnoc a kdy ke slovu

přišly i dávno zapomenuté písničky z našeho mládí, byla to taková zkratka do vzpomínek. Za to vše zaslouží poděkování Jindra Šrejber, tahoun ústecké Porty už od dob, kdy byla Porta pouze jedna....

Hanka Hosnedlová

**Tramp club Praha pořádá
MEMORIÁL JENDY KORDY 2026
30.3. 2026 NA Barče od 18.00 hod.**

Dana Vacková a Mirek Švenda uvedou Bandoleros, Duo Blanici, Edu Wilda, Kamarády od Hvězdiček, THS Brzdaře z Olomouce a Tuláka Charlieho.

Během večera rovněž proběhne křest knihy Osobnosti trampingu.

Za Tramp club Praha zve šerif Táta – Mirek Švenda

Z TÁBORA DO ČTYŘ DVORŮ

obvykle vlakem – na pozvání šerifa Edy do Čekanic do restaurace Na vyhlídce. Vzhledem k tomu, že jsme přijeli kapku v předstihu, museli jsme čekat ve výčepu, protože ve stejný den se v této prostorově rozlehlé hospodě konaly i další akce. Nakonec byli trampové umístěni do velkého sálu,

kde jsme byli sice sami, ale který se ani přes slušnou účast nezaplnil ani ze třetiny. Jako obvykle byly stoly zaplněny domácími dobrotami od vánočního cukroví, chlebičků, jednohubek, pomazánek, obložených tálů, uzenin, štrůdlů až po různé domácí speciality. Nesporně nejúžasnější byla uzená šunka od Blodyho synka, který byl po prvním ochutnání obležen žádostmi o recept na její přípravu. Skutečná delikatesa! Kamarádské rozhovory, ale nechyběly ani kytary, i když na tak velký prostor jich bylo zřejmě málo – ovšem kdo chtěl, tak si s chutí zazpíval. Nicméně podstatné bylo především setkání s kamarády a rozloučení se starým rokem, což se naplnilo beze zbytku.

-O-O-O-

Také v malé útulné čtyřdvorské hospůdce U Toncarů nechyběla příslušná předvánoční atmosféra, drobné dárečky, kalíšky s dobrým likérem a opakovaná přání. Především ale muzika v podání obvyklé tamější sestavy – šest kytar a banjo. Znělo to báječně a jelo se téměř bez přestávky – samé staré songy, vyvolávající zasuté letité vzpomínky. Tím spíš, že je to čtvrt' mého dětství a většina tamějších návštěvníků i kamarádi z té doby. Byl to takový malý příjemný návrat v čase, což bylo v předvánočním čase obzvlášť milé....

Hanka

PRVNÍ STOPA T.O. SATAN

Již 15 let pořádá českobudějovická T.O. Satan o prvním lednovém víkendu výšlap zvaný První stopa. Za tu dobu už se procapala celá řada tras s větším či

menším počtem kamarádů. Nejinak tomu bylo i letos, když je Stopa protáhl z Vrábče, podél zimní Vltavy až do Boršova. Mrazík se rovněž

snazil co mu síly stačily, a tak teplé plameny „buřtáku“ přišly víc než vhod. I toho bílého nadělení bylo víc než dost a tak se ten startovní zimní cour docela

vydařil. Ale stejně se všichni těší, až si tuhle Fritschovu stezku zopakují až přijde jaro...

+++++

BESEDA FOREVER

Vánoční ráz mělo pochopitelně i prosincové Setkání s trampskou písničkou, které pravidelně pořádají SOČB s věrnou kapelou Zlatá řeka, jejíž hudební obsazení je občas lehce variabilní, ale dá se říci, že stále lepší a lepší. Tentokrát bylo v sále opravdu plno a příjemnou atmosféru doplňovaly i drobné dárky, výměna PF a vzájemná přání pohodových vánočních svátků.

Při předsilvestrovské slezině, odehrávající se také jako vždy v Besedě, se při zapálené svíče zavzpomínalo na Pavla ferryho Petrách, jednoho ze zakládajících členů tohoto pořadatelského uskupení, připomněla se také knížka s jeho fotografiemi z přírody, doplněná verši a vydaná in memoriam. Vzpomínka byla věnovaná i Lád'ovi Kolářovi, který nás také opustil na podzim loňského roku.

Lednové posezení s písničkou už nemělo tak silnou návštěvnost, díky tradičním virózám a podobným trampotám, ale je třeba dodat, že se mimořádně vyvedlo příjemnou atmosférou, výběrem repertoáru a také díky Béd'ově hře na banjo, který se tentokrát mimořádně překonával, takže i v průběhu hry sklídl několikrát hlasité pochvalné

projevy uznání. A svou porci zasloužené pochvaly si odnášeli všichni muzikanti.

Přítomní si kromě toho s nostalgií připomněli Ladislava Ášu Ašenbrýla, kterého den předtím doprovodili na poslední cestě na českobudějovický hřbitov. Odešel náhle a naprosto nečekaně, na poslední vánoční svátek – bylo mu 78 roků. Zcela zaplněná obřadní síň pak byla dokladem jeho obliby a známosti v kamarádkých trampských kruzích.

Do nového roku se šestkou na konci si pak všichni přáli, abychom se stále všichni dál setkávali v plném počtu a s doprovodem písničky.

Hanka

POSÍLÁM POZDRAV POSLEDNÍ... VŠEM, KDO MĚL MĚ RÁD, MĚ SE VÍC NEROZEDNÍ, JÁ BUDU SPÁT...

Kamarádi. 11.1. 2026 nás náhle opustil jeden z nás

ROMAN KRÁL – KOKOŠKA

Na poslední stezku ho v sušické obřadní síni vyprovodily
23.1. desítky kamarádů...

Kokoška byl rázovitý kamarád sršící svým pověstným humorem, na něhož jen tak nezapomeneme. Nevzpomínám si, že bych ho někdy zastal podléhajícího „vánočním náladám“ či agresivitě. Ze všeho dokázal hladce vybruslit a pokud už někdo hrotil situaci, dokázal vše zlehčit svým typickým

humorem. Jako třeba tenkrát v Bujanově, když na něj v hospodě vyrukoval jeden místní synek s tím, co že jako dělá. Ten hovor jako bych slyšel ještě dnes, když mu Kokoška suveréně odpověděl:

„Co bych jako měl dělat? Nic nedělám, vždyť je prosinec...“

„No ty vole a z čeho jsi živej?“

„No, já dělám jen od dubna do září.“

„A to tě uživí?“

„No jistě.“

„A kolik máš?“

A na to Kokoška suveréně: „Makám v Rakousku, takže tak 80 – 100 000,- měsíčně.“

„Tý vole, a co to děláš?: Hele, víš co? Pojd' se mnou na páku!“

A Kokoška zase na něj: „Jdi do prdele, ty vole, vždyť bych ti zlámal ruku... Von to byl takovej dvoumetrovej kolos a kdo pamatuje Kokošku... Asi si ho vybral proto, že byl z nás nejmenší a tak na něj nastoupil. Jenže ten ho totálně odpinknul už jenom tím, že mu tvrdil, že v prosinci už vyděláno. Takže ten týpek nakonec odešel k baru kde se přece jen s někým popral a byli nuceni na něj volat zásahovou. Taho vyvlekla ven, dali mu klepetu, opřeli o zeď a jali se vyšetřovat. No, to už bude bratru takovejch deset let. Byl jsem tenkrát za fachou ve Francii a až tam mi volali kaplický policajti jestli nevím jak to s tou rvačkou bylo a kdo se tam nachomejtnul.

Nebo když se Kokoška jal vyprávět jak to dříve bývalo v Sušici o slavnostech osvobození. Mnozí si jistě vzpomenu, jak se za socialismu všude sundávaly pamětní desky připomínající osvobození americkou armádou. Nejinak tomu bylo i v Sušici. Nakonec to ale probíhalo tak, že stejně přijel americký velvyslanec nebo jeho zástupce, položili kytky a věnce, uklonili se a zase odjeli. A pak přišla chvíle na kterou čekali místní policajti. Kokoška nám barvitě popisoval jak ten den reagoval orgán co měl na starosti sušický náměstí. Po odjezdu delegace onen soudruh mazal domů, sundal si sako, natáhnul pletený svetr, ale samozřejmě si nechal ty zelený kalhoty a kanady a mazal zpátky na rynek ty kytky odstranit. A to byla chvíle pro Kokošku. Všichni už se těšili na ten tyátr až zpustí:

„Ty vole, už zase kradeš věnce a kytky, jako to děláš na hřbitovech a pak to někde prodáváš?“

A von polohlasem: „Jdi do prdele, Romane“ (protože spolu bydleli v jedno baráku) a pečlivě se rozhlížeje kolem sebe kdo celou tu frašku sleduje, obvykle dodával: „Dostaneš ode mě přes držku!“

K podobným situacím docházelo třeba i ve chvílích, když si Kokošku předvolávali k výslechu kvůli tomu, že zakládal SPUSA (Společnost přátel USA). To byl nějaký rok 1984, 1985... Kokoška vyprávěl, že když přišel na první předvolání, tak se ho ptali co to všechno jako má se založením týhle společnosti jako bejt.

„No Romane, co to tady děláte...“ ale já je nenechal domluvit a říkal jim, že tenkrát v květnu přece přijeli Amíci, že tu žádní Rusové nebyli a celou tu dobu jsem byl schopném zachovat si kamennou tvář i když bych se jim nejraději vysmál do kvichtu. Zvláště, když jsem jim vždycky polopatě vysvětloval: „No, soudruzi, přece se musí najít někdo, kdo si na rozdíl od vás pamatuje, koho jsme tu tenkrát vítali. Voni totiž tenkrát i ti Amíci měli svý pochybnosti. Od svý rozvědky měli zprávy, že je všude tady kolem německý obyvatelstvo a najednou taková odezva. Já jsem tu tedy tou dobou ještě nebyl, ale těm, co seděli naproti mně, bylo těžký něco vysvětlovat. Nakonec ze mě byli úplně na sračku a tak mě nakonec pustili a měli z toho hovno.“

Takovej byl prostě Kokoška. Nebo s tím jeho pejskem. Pamatujete na Pepu s těma jeho kšírama? To bylo vždycky: „Pepo, kam jdeš? Pepo, vrať se! Sakra, já musím za ním a bejt ve spacáku dřív než von nebo už se tam nevejdu...“ Každý určitě ze svý paměti vylovíte něco podobného. Kokoška byl a zůstává nezapomenutelným....

MLUVÍCÍ ŘEKA VYPRÁVÍ...

způsobu si ji přejmenovali na Mluvící řeku. Tábořili na více místech – od Vidova až po Kaplici – a mnohé jejich chaty vznikaly na romantických místech ve skalách nad řekou, jiné zase byly volně roztroušeny na přílehlých březích. Kolem 30. let už zakládali stálé osady třeba v okolí Doudleb, nad Plavem vyrostla osada

Příběh jihočeské řeky Malše je nesmírně bohatý a tak se zkusím zaměřit spíše jen na její soužití s těmi, kdo zde hledali vytoužený klid. Ale i vztah lidí a řeky má bezpočet podob a tak se zaměřím na tu pro nás asi nejtypičtější.

Od 20. let minulého století začali oceňovat její krásu a divokost první trampové a po svém

Rechle, o něco výše pak Hastrman. Členové českobudějovického Ocbarry Clubu zase trávili volný čas nejprve ve staré stodole pod Kladinami, kterou nazvali U vypité flašky a rok na to již

se Stropnicí. Mezi známé chatové oblasti se od r. 1934 už řadily i kolonie Hastrman, Klady, Hamr a Horačka. Na přilehlé louky už po I. světové válce

Buriánková a zněl tu i zpěv a kytara Waldy Matušky. Velmi známá byla i dětská ozdravná kolonie Jarošova osada

naplavované ostrůvky a odhalující romantické skalní útvary, z nichž nejznámější byl asi tzv. Velký kámen (dnes vyhlídka přímo pod Velečínem), milovaly i stovky vodáků. S výstavbou Římovské

založili osadu Querido, jejíž chaty se nacházely na různých místech. Další parta s Ríšou Černým se uhnízdila nad soutokem

ovšem jezdili i skauti, to třeba k Opičí skále, Pořešínu či Kozákově mlýnu. Tam dokonce jezdila i známá pražská zpěvačka Zuzana

Šťastného mládí pod Velešínem.

Malši, zdolávající několik jezů, tvořící

přehrady však Mluvící řeka typickou vodáckou řekou přestala být. Kouzlo jejího splutí si vyznavači Mokrého sportu mohou pořádně užít jen na jaře či na podzim, když přehrada odpouští do jejího koryta

vykoupit i 12 usedlostí, 225 chat (a to nejen ty, co byly později zatopeny, ale i další protože stály v ochranném

to krásné údolí od Cajslova mlýna. Příště se můžeme zaměřit na řeku samotnou....

potřebné množství kubíků vody...

V r. 1973 byla totiž vyhlášena stavební uzávěra a následné vzduť vodního díla pohřbilo 12 km atraktivního údolí. Trampský zpěv i hukot jezů navždy utichly. Pod hladinou skončilo nejen 116 ha pokácených lesů a cca 53 ha zemědělské půdy, ale ke stavbě přehrady bylo třeba

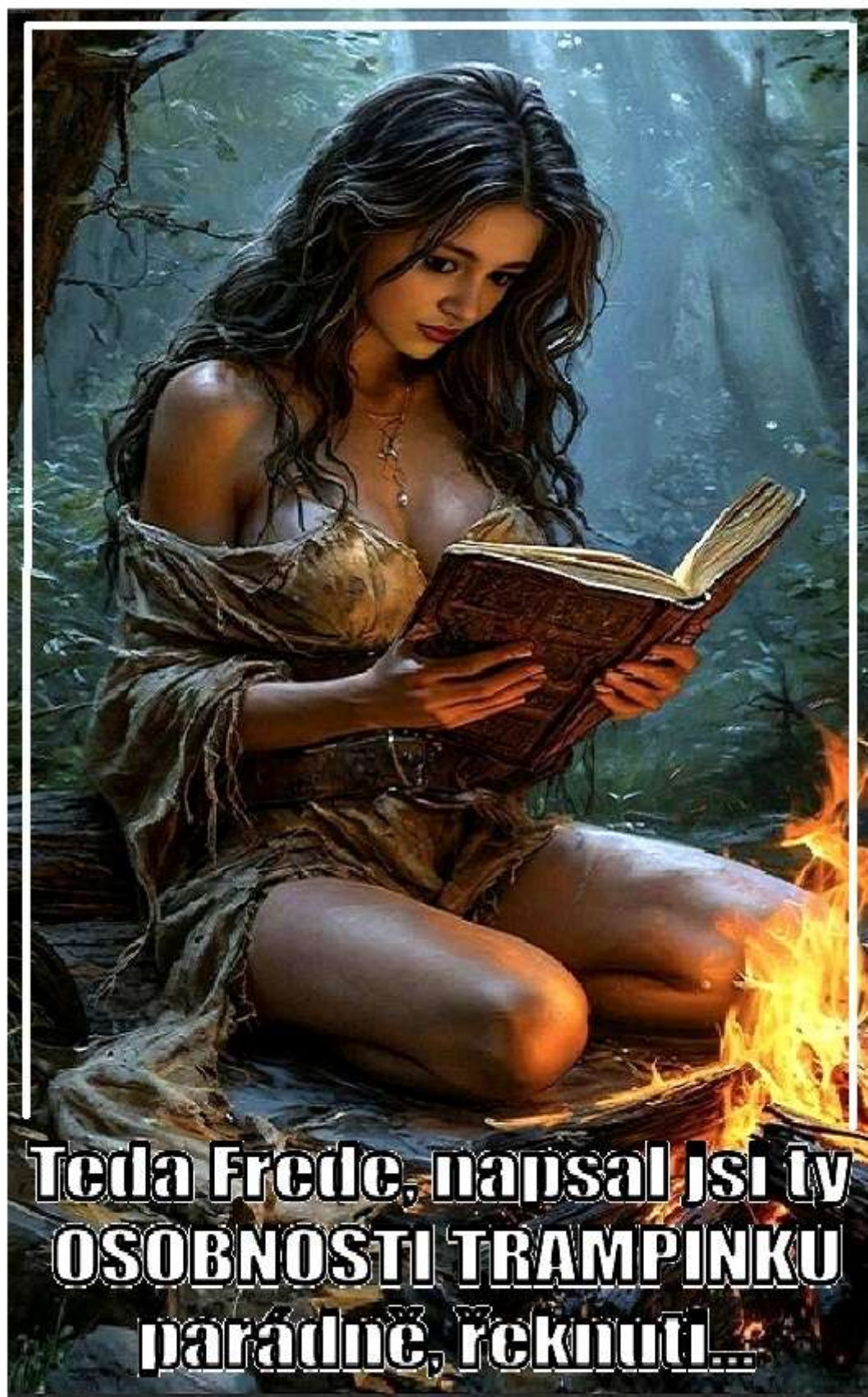

vodárenském pásmu) a rovněž 2 dětské tábory.

Přiložené fotografie od p. Františka Holuba vznikaly v letech 1972 – 76 a díky jim si stále můžeme představovat jak dříve vypadalo celé

JIŽNÍ ČECHY
V ZRCADLE ČASU

**Teda Frede, napisal jsi ty
OSOBNOSTI TRAMPINKU
parádne, reknuti...**

